

Hírlevelet levelek ki nem fogadtak.

Előfizetési árak:
Helyes kiadás havi, vagy
vidékre postán küldve:
Egy évre 6 öst — kr
Félévre 3 " 50 "
Külföldre egész évre 20 frank.

Egyes szám ára 4 kr., a kaplato
a kiadványtalan és Gross Gyula-
tarjakkal együtt.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Hirdetéseket befogad a kiadó-
biztosítók.

Hírcikkek díja:
4 hebesen egymásután vagy
annak helye 6 öst. Nagyobb és
többet tartó hírcikkeknek külön-
vény. Mindegyik egy forint,
mely után egy forint 30 kr.
helyettesítik.
Nyilatkozat kiadására 20 kr.
Munkások és nyilatkozat díjai
előre fizetendők.

Megjelenik hetenként háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Kiadó: kassza:
Dⁿ WEISZ IGNA CZ
igyező.

Szerkesztő: kassa:
Brassó, Lőpálya 10. szám alatt.
hova a lap szerkesztő által küldendő.
Szerkesztő vissza nem adnak.

Feladó szerkesztő:
Dⁿ FISCHER ÁKOS
igyező.

Szász képviselők.

Minden igazán alkotmányos államban és mindenütt, a hol az állampolgárok a szabad vélemény nyilvánítás jogával élhetnek és élnek, késésgelene tapudatolást éhet az, hogy minden akció reakció szál, és hogy minden vélemény nyilvánítás megtalálja az ellenfelelővel nyilvánítás.

És az nagyon fontos is van így; mert csak így és ezen az úton fejlődhetnek egészséges mozgalmak és törekvések, csak így tisztulhatnak a vélemények, és csak így egyenértékű és szüntelenül meg sok tövével, sok helytelen törekvés.

Midőn előzől pár héttel — a besztercei tanácsok ügyből kiindulva — a szász lapírtások egyezsere csak feljuttatja, ismét a régi módorban neki mentetünknek, kormányunknak, társadalmunknak, harcot és háborút üzenve azzal fejegettek, hogy ismét a régi nemzetiségi állapára állva, felvesszük a harcot ott, a hol az előzől 3 évvel félben hagyták, egyhangú kikelet az egyházpolitikai reformjavaslatokhoz az 1868. évi 53-ik törvény 12-ik cikkét módosítani szándékos része ellen, és hivatkozva az evang. konzisztórium régebbi határozataira, provokálta a szász képviselőket, hogy foglaljanak állást a kormány és a javaslatok ellen.

És a midőn annak idején szász lapírtások ezen fellépést regisztrálták, és azzal foglalkoztak, kifejezték adunk abba hely szerény nézetünknek is, hogy szász lapírtások ezen fellépést és fellépést aligha osztja a szász nép komolyan gondolkodó része, és hogy az egész mozgalmak

csak egy pár fiatal szászra vezethető vissza, a kik maguk is most szerepet öhajtanának a nevek között.

Hogy nézetünk mennyire alapos és mennyire a viszonyok közt ismeretlen alapuló volt, beigazolta az, hogy a harci kedvnek a szász lapokban történt megnyilatkozása után csakugyan élnek eszmecse fejlődők ki azok lapokban a fölött, hogy vajon tanácsos volna-e a fiatal szászokat is bevonni az intéző körökbe, mely eszmecse és vita azonban csakhamar elaludt, mert a fiatalok felismerése a kisebb-kisebbi rokonszere nem talált az öregekkel és vezetőkkel.

Igazolta továbbá nézetünk helyességét az, hogy habár az így szászok ezen harci rajdójára megmozdult a kerületi választmányok és ölétszere tárgyalat az egyházi reformjavaslatok ügyét, alig egy évnyi választmány szóltál fel az 1868. évi 53-ik törvények módosítása ellen, a legtöbb választmány az egyházpolitikai reformjavaslatok mellett nyilatkozott.

Ime, tehát két irányban már megszűnt az így szászok felbuzdulása az ellen akcióit, mert kiderült, hogy a nemzetiségi harcot csak egy pár fiatal szász öhajti, hogy azonban a szász nép zöme ettől távol áll, és hogy az egyházpolitikai reformjavaslatokat a szász népnek csak így kiterjedés és ez csak az 1868-iki 53-ik törvény módosítását ellenzi, de a szász nép zöme a reform javaslatok mellett van.

Ha ezeken kívül még egy igen érdekes és fontos kihatással volt az így szászok mozgalmának, az t. i., hogy a szász képviselők

viselői is megszólaltak, és állásfoglalásukat indokolták megállapították.

A szász képviselők ugyanis gyűlést tartva, egyhangúlag ki nyilatkoztak, — a választásokhoz intézett nyilatkozatban, — hogy ők a szabadelvű pártmak továbbra is hívei maradnak, és hogy a kormány által betervezett reformjavaslatokat meg fogják szavazni.

Habár mi egy percig sem kételkedtünk abban, hogy a szász képviselők, ha egyszer szabadelvű párti programmal állásfoglaltak meg, a szabadelvű szászoktól cserben nem fogják hagyni, és habár azt is feltételeztük, hogy ezen képviselők maguk is jól tudják, hogy a szász lapokban nyilvánult hadüzenet mögött csak egy pár fiatal szász áll, mindazonáltal jól éltünk látnunk azt, hogy képviselők tudatában vannak, hogy ők a parlamentben nemcsak szász testvéreinket, de a választó kerületek összes lakóit képviselik, és hogy ezen fogva magukat egyes kisebbségek vagy töredékek által nem befolyásolhatják, helyén lévőnek találják nyílt levélben is meggyutatólag szász választóikat arra nézve, hogy mily állást foglalnak el a reform javaslatokkal szemben.

És jól esik látnunk azt, hogy képviselők nyíltan, őszintén, az adott viszonyok közt méltatlanság mellett valjók be és lárdnak azt, hogy ők a szabadelvű körök továbbra is hívei, hogy őket a pápi törekvésnek el nem távolíthatják és hogy ördökösök a karnak hozzá járni a javaslatok megvalósításához.

Ha van mégis valami, a mit fájlatunk képviselőink ezen megnyilatkozása

sában, ez az, hogy a nyílt levelet a nagy-szebeni központi szász bírósághoz intézte.

Tudnunkal, ezen központi bizottság csak a szászoknak központi bizottsága, de nem törvény vagy statum által megalkotott és elismert testület mely képviselőket választhat, vagy melynek képviselőket beszámoló tartozniának, és legkevésbé ily testület, mely az ügyvezetett szász választó kerületek összes képviselőit képvisel.

Már pedig, ha már a képviselők együttes határozatot is hoztak, mi azt tartotuk volna rendjén levőknek, hogy a közös határozat az egyes választó kerületek szabadelvű pártjainak lett volna helyesen megküldendő, vagy a hol így párt megalkotása nem lenne, a törvényhatóságok fejtehetné azt volna elikendő nyilvánossá tétel végett, mert hiszen a képviselők magatartása a választókerület összes választójának ellenőrzése alatt áll, és mert a választó kerület összes választói megkövénhatják, hogy a képviselő közt elvet és magatartására nézve megnyugtassa.

Reméljük, hogy jövőre ez is másképpen és jobban lesz.

Dr. W. I.

Belföld.

A vasárnapi liberális nagygyűlés hatása megjelöltet a hétfői újságban. Olyan erős kis harma kolektívot mindjárt az újság eljött, a melyen még nem volt a lefolyt két hét alatt egyezsere sem. Nagy volt a lelkesedés jobboldal is nem kiadó az újságok között.

Csak tornászok voltak, hogy a nemzeti párttal kezdő *Reboly* által minden tudományát és szellemességét felhasználja, hogy a

avvalalagban óráról gyűlésre lépne fel, az olyankor nem kívánjuk büntetést adni, tehát sem nem szarjuk, hogy ő valami nemű, vagy keszere dolgot érje, mert ha megmondottak lánsgalbet tette, megértet, ha tudatlanságból, szánalmat, ha pedig azért szándékolt, bosszantást érdemel. A miert is mindenki büntetlennél járja, hoznak két jelentést tenni, hogy az emberek boldogulnak, személyek költözésük mellett, megjelölnek és meghatározzák, hogy vajon az egész dolgot hallgatással megoldandó, vagy pedig vizsgálat megállapításnak legyen helye."

Sintyó szeretők között a római császárok, a rendelt olasztas után, a világ legdemokratább uralkodójának tartani, kik saját személyük megfogadásában az államok megismerését sem akarták látni, embertársait követni ők, mozg, magukat társadalmi és irodalmi hasznoknál költöz emberek gyantán. Pedig mennyire nem voltak demokraták! Hallgatás meg csak az alábbi köztársasági rendszert, mely jellemző viszonytót voltak azon nem ismeretlen tényre, hogy Róma császárai mennyire apótkat uralkodói nimbuszt.

Thodiosus császár 424-ben elrendelte ugyanezt:

"Tartozdóik mindenképpen, bármily nemű, mintóság, művészet, parlor tartozók, az olyan hívek lesznek azaz legyen, az olyan ruhák birtoklók, melyek egyáltalán a császárt és az ő háztól illeik meg. És ne merjen senki saját

Romanistcai apróságok laikusok számára.

Írta: Dr. K. M.

Justinian kalei-római császár a magának örök emlékeztető szerzett római jogászok írtatál-e a római császárok rendelkezései egy törvénykönyvet állítottat egybe, mely későbbi időkből „corpus juris civilis” névről ruhaztatott fel. A romanisták, kiknek az „Johann” képzeli, midőn uxoritok el a hatalmas gyűjtőmunkát egy „kinesabányának”, melynek nevéből, a szorgalmas bányász, folyton meg új szemeli kincseket hozhat napfényre. És a romanista, ki „corpus juris” szorgalmasan forgatja, sok mindent találhat abban, mi melletti beliségekkel le azok nyelmeit is. A kik legelőbb „corpus professor” névvel és legkövetőbbi ama római nép jogait foglalkoznak, melynek szerződés forrásának nem kereshetünk a honja az az jogi gondolkodásunknak, mint a mely bolygó a hellén műveltség aruj kor művészetének igen, szíves olvasó! Ne utódj meg azon, ha az egyiptomi eszményeket tudodra adó sorokból, melyek sálsággal végül tőre szemed, a „vonal als” töredék, a „corpus juris civilis” 1200 éves császári rendelkezései között. Gondold meg azt, hogy az „J” mit magától a te nem jogosi foglalkozásokod, oly távolrólani véle, nem egyeb, mint egy nemzet kultúrájának egyik, a többi országban ösztönözött egy, a így gyakran egy, megvilágító eszükre ama kultúrákat, melynek egyik tényezőit kap-

csolatosan mondották el a halhatatlanság, a polgárocskák. Ha a legyőzött ökö meglegelőcséket, egy kissé több bátorsággal merem tudni másodra hozni, hogy a következő sorokban egy kis személyiség boszorkán rendelkezéseire a régi római császároknak, a már megnevezett egy gyűjtőmunka egy tekintélyes elemét képező rendelkezései, egyáltalán azokban is van is, olyan is, egy mint a „ni bűntől” foglalkozhat keszén als kerétek, és tíve azt azon reményben, hogy a költendő igénytelen mozok nem fogja a kulturális öröket elküldözni, ha mindjárt költözés a egymással benedő össze nem függ elemekből is egésszé li.

Császár rendelkezései lévén sok, már az önké fogva is illendő, hogy első sorban a ki boszorkán legmagasabb személyiség foglalkozunk, a miert is a sorozat Thodiosus, Aradus és Honorius, egy 393-ban kiadott, a feleségértük vonatkozó rendelkezések az sorozat köztőlével kezdjük meg, melynek válogatott szabadelvű ország tartalma óriási anachronizmus látszik képzni ama császári alkotmányunkat, melyre dubolytalan gondolkodás, melyből az — (egy 10 ezer szorított) — „sokkál jobboldal, sem mint ismeretes” római császári koról van szó.

A rendelőt így hangzik:
„Ha valaki az illetet nem tudja, s a szűgyérteket levetkőző, nyilvánvaló és galád ragalmakkal merő illúzió, vagy ittas

ÁRÓK.

„Álmok az üdvörl.”

(Műtárgyak szerkesztő ily csimán verselődött.)

Csók-próba.

Szép ajkaid oly parányi,
Mig rátapad szemem,
Egy csók se férne rá tán,
Azon töpkenedem.

De ahogy nézem nézem,
Ajkam vágylót nézem,
És úgy szeretnék tenni
Egy kis próbát veled.

Oh, engedj látnom s, megldi d:
Rökömszer vágylót,
Ajkaidat, bár parányi,
Ezer csókot adok!

Vallomások.

Ha nem hinnél tán ajkaimnak,
Te edes, szép lánykám,
Melyek onkéntelenül nyílnak
Élőltől vallomásra, —

Oh, nézem a szemeket, hosszán, mélyen,
A szén a lélek tükré,
Moghatatlan szemem tüntében:
Te vagy lelkeim néve.

Vagy tedd kezeimkő hő szívére,
S ah, ily tudom, megérezed,
Hogy mint dobog az egy-egyem:
Élek-halok térted!

Luby Sándor.

